

ת"ד 9064/11/12 - מדינת ישראל נגד מוחמד אלחאג

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 9064-11-12 מדינת ישראל נ' אלחאג
תיק חיצוני: 52-6388/2012

בפני	כבוד השופטת מגי כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מוחמד אלחאג

הכרעת דין

אקדים ואומר כי הנאשם זכאי מחמת הספק.

האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של:

_גרימת נזק לרכוש או אדם, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה

_רשלנות, עבירה לפי סעי' 62(2) לפקודת התעבורה

_סטייה מנתיב, עבירה לפי תקנה 40 (א) לתקנות התעבורה

_חבלות של ממש, עבירה לפי סעי' 38 (3) לפקודת התעבורה

_נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעי' 62(3)+39א+64ד לפקודת התעבורה

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 12/07/12 בשעה 04:00 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מ"ר

42-219-64 (להלן: הרכב) ברח' צה"ל לכיוון רח' בורוכוב לוד ברשלנות ובקלות ראש בכך שבמהלך פניה שמאלה נזרק רכבו תוך איבוד שליטה עד אשר התהפך. כתוצאה מכך ניזוק כלי הרכב והנאשם נחבל בגופו חבלה של ממש - שבר ברגל שמאל.

באותן נסיבות נהג הנאשם כשהוא שיכור בכך שסירב למסור דגימת דם לצורך בדיקת שכרות לפי דרישת השוטר.

הכפירה:

בהקראה שהתקיימה בתאריך 23/9/14 הודה הנאשם באמצעות ב"כ בשכרות אולם כפר בנהיגה וטען כי הוא היה ברכב כנוסע והרכב לא בבעלותו או בחזקתו.

התיק נקבע לשמיעת הוכחות בפניי ע"י כב' השופטת וישקין.

פרשת התביעה:

עת1, אליעזר סייג, היה בוחן תורן ביום התאונה, העד ערך:

סקיצה (ת/1), תרשים (ת/2), לוח תצלומים (ת/3), צילומים של החשוד (ת/4), דו"ח בוחן

(ת/5), מזכר (ת/6), הזמנה לעד (ת/7), מזכר נזקים (ת/8), דו"ח זכ"ד (ת/9), חקירה תחת אזהרה (ת/10), 2 מיילים לאיתור חשוד (ת/11), תעודות רפואיות (ת/12).

העד סיפר כי בסביבות 04:30 קיבל הודעה על התאונה והגיע למקום לאחר כרבע שעה, בשעה 05:50 הגיע לבית חולים אסף הרופא, דרש מהנאשם בדיקת דם, הסביר לו משמעות הסירוב, הנאשם מסר לו כי הוא נהג וסירב למסור דם לבדיקה.

ביום 06/08/12 חקר את הנאשם תחת אזהרה ונבדק הרכב.

בחקירתו הנגדית הסביר כי לא ביקש ט. א. כי לנאשם יש גישה חופשית לרכב ונוהג ברכב.

עת2, אבי חדד, סייר בתחנת לוד, ערך דו"ח פעולה ת/13.

בחקירתו הנגדית אישר כי כאשר הגיע למקום היו שני פצועים, הנאשם וסולחי אמיר ושהאחרון מסר לו שהנהג ברכב ברח.

כמו כן, אישר כי ניידת פיקוח מסר לו כי הרכב היה מעורב קודם באירוע של הפרעת מנוחה ושהיו 3 נוסעים.

העד אינו זוכר אם מסר לבוחן את הפרטים הנ"ל בעל פה וציין כי את הדו"ח פעולה קיבל הבוחן אח"כ למשרד.

פרשת ההגנה:

הנאשם בחר להעיד וסיפר כי הגיע לאירוע משפחתי עם הרכב ששייך לאחותו והתכוון לחזור עם הרכב. באירוע שבה, אינו זוכר מה קרה, לא יודע מי עלה איתו בחזרה לרכב, התעורר על הכביש, הוא היה עם חבר בשם אמיר (היום גיסו).

הנאשם טוען כי הוא לא נהג ברכב. הנאשם מסר כי לדעתו היו 3 ברכב: אמיר, הוא ואדם נוסף שאמיר מכיר.

במהלך האירוע מפתחות הרכב היו על השולחן לידו ולא זוכר את המפגש עם השוטר.

בנוגע לשיחה ראשונית עם הבוחן מסר הנאשם, כי אינו זוכר את הדו שיח עם הבוחן ואינו שולל כי בבית חולים מסר לבוחן שהוא זה שנהג אולם טוען כי יש מצב שבאותו רגע היה במצב לא כל כך טוב.

ע"ה אמיר סוולחי

סיפר כי הלך עם הנאשם והאחים שלו לאירוע, הנאשם היה שיכור והוא עצמו שתה 2 כוסות, כשחזרו הביתה היה עוד נהג (שאינו מכיר אותו, רק בפנים) שישב יחד איתם בשולחן, קרתה תאונה, התהפך הרכב והנהג ברח, הוא משך את הנאשם ונסע איתו לבית חולים.

העד הוסיף כי בבית חולים הוא היה על יד הנאשם וראה את הבוחן אולם לא זוכר אם ראה את הנאשם מדבר עם הבוחן

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו, שמעתי את עדי התביעה ועדי ההגנה והתרשמתי מהופעתם בפניי התעורר בליבי ספק אם עבר הנאשם את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כאמור הנאשם אינו חולק כי היה שיכור. כמו כן אין מחלוקת לגבי קרות התאונה ותוצאותיה. המחלוקת היחידה הינה האם הנאשם נהג ברכב או האם ניתן ליחס לו אחריות מכוח החזקה ברכב.

התביעה לא הגישה כל ראיה פוזיטיבית שהנאשם הוא זה שנהג ברכב למעט אמירה של הנאשם שנרשמה על יד הבוחן בבית חולים (ת/9).

הנאשם אינו שולל אפשרות שהוא אכן מסר לבוחן שנהג ברכב, אולם אין בידי לקבל את הודעתו הראשונית של הנאשם כהודאה, ולו ראשונית בנהיגה בעת התאונה.

מעיון בת/9 עולה כי הנאשם השיב בחיוב לשאלה כללית האם הוא נהג ברכב אולם בת/9 אין כל אינדיקציה כי השאלה נשאלה לגבי אירוע התאונה ובשים לב למצבו של הנאשם ולעובדה כי הנאשם מודה כי נהג ברכב עד לאירוע.

עת/1 מסר :

"הוא שכב בבית חולים, אי אפשר לגבות ממנו עדות כשהוא בבית חולים. מדובר בראשית חקירה בבית חולים, אני עושה פעולות ראשונות, תחקור ראשוני שזה מותר. .." (עמ' 11 ש' 14-15)

"יש לי ראשית הודיה שהוא אומר שהוא נהג. שאלתי אותו מי נהג, הא אמר כן, עד

ראיה שרשום בדו"ח לא אותר" (עמ' 11 ש' 27-28)

הנאשם מסר:

"אני לא זוכר את הקטע הזה בכלל שאמרתי לו. ואם כן אמרתי לו זה יכול להיות מתוך...

אם יש לך המסמכים הרפואיים את יכולה לדעת איזה חבלות היו לי ובאיזה מצב הייתי שיכור, יכול להיות שהוצאתי מהפה רק שהתרחק ממני. יכול להיות שאמרתי את זה.

אני לא זוכר" (עמ' 17 ש' 27-30).

בנוסף ראה עמ' 18 החל מש' 28 ועמ' 19 ש' 1-3.

עוד מוסיף הנאשם:

"אני לא זוכר את זה אבל הרופא אמר לי שבאותו רגע היה בוחן ולא נתתי לו בדיקת דם כי אני במצב לא כל כך טוב והוא אמר לבוחן עצמו. אני אמרתי גם שאני לא יכול לתת בדיקת דם, יכול להיות שהייתי במצב לא כל כך טוב" (עמ' 19 ש' 9-11).

מת' 9 עולה כי אין מדובר בתשובה ספונטנית של הנאשם, אלא בחקירה. בעניין זה יפים הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט רענן בן יוסף ב- 37478-05-15:

"עסקינן בתשאול ראשוני, לא בחקירה, שביצעו שני השוטרים למערכת מבלי שהזהירו אותה כדין, וודאי שלא הסבירו לה את זכויותיה האחרות.

אם המערכת הייתה פותחת ואומרת לשוטרים באופן חופשי, כפי שבית משפט קמא הבין זאת, והייתה מודה במעשיה, יכול והמצב היה שונה; אבל, כאשר גירסותיה של המערכת בפני שני השוטרים נרשמו מפיה לאחר חקירה בשטח - עסקינן בפירוש בפגיעה בזכויותיה של המערכת.

לא ארחיב מילים על עניין ברור זה, ודי שאפנה לעמ' 94 בספרו של השופט יעקב קדמי, "על הראיות" מהדורה תשיעית, 2009, חלק ראשון: "הבענו בעבר... כי דעתנו אינה נוח מהליכי חקירה מקדמיים הזוכים לכינוי "תחקור" או "תשאול", ואשר מכילים תמצית שיחה עם החשוד בלא שקדמה להם אזהרה. הליכים אלה אינם ראויים..."

יתרה מכך, בדו"ח פעולה ת/13 רשם עת' 2:

"... שאלתי מי נהג ברכב אדם אשר היה במקום עם כתמי דם בידו שזוהה כסוולחי אמיר

ת"ז 302521851 נייד 0549365541 מסר כי הנהג ברח והוא לא יודע מי נהג..."

בהמשך נרשם:

"... ניידת פיקוח אשר הגיעה למקום זיהתה את הרכב אשר היה באירוע של הפרעת מנוחה שבו נכחו 2 הפצועים ואח של מוחמד סמי אל חג'ג'..."

הנתונים הנ"ל תומכים בגרסת ההגנה (ראה עדותו של עד ההגנה) וכלל לא נבדקו ע"י הבוחן.

אני סבורה כי לאור הנתונים הנ"ל היה על הבוחן לאתר את האנשים שהיו ברכב ופרטיו נרשמו בת/13 או לכל הפחות לבדוק עם ניידת הפיקוח שהייתה במקום.

כמו כן מסקנתו של הבוחן כי הנאשם נהג ברכב היא השערה אישית בלבד מבלי לבדוק נתונים נוספים שהיו בתיק ויכלו לשפוך אור לאירוע. הבוחן מסר:

" אז אם אני מוסיף את האמירה של הנאשם בבית חולים ואת המהימנות של העד שלא בא למסור עדות ולא כלום ואין התייחסות לכך אז הגעתי למסקנה שהוא נהג" (עמ' 7 ש' 22-23).

בנוגע לאחריות הנאשם מכוח חזקת הרכב, אין חולקים כי הנאשם אינו בעל הרכב.

ע"ת/1 מסר כי:

"אלחאג' אביר היא הייתה הבעלים מיום 04.03.11 עד 26.11.2014" (עמ' 8 ש' 29).

מעיון בכתב האישום עולה כי הנאשם לא מואשם מכוח חזקת הבעלות.

נשאלת השאלה האם המאשימה הוכיחה מעל כל ספק סביר שבעת האירוע הנאשם החזיק ברכב.

ע"ת/1 הסביר כיצד הגיע למסקנה כי הנאשם החזיק ברכב בעת האירוע:

ש. מאיפה אתה מסיק את זה?

ת. אם הרכב שייך לאחותו והוא לקח את הרכב בשעה כל כך מאוחרת, הוא לא מכחיש שהגיע לאירוע עם רכב.

ש. מזה אתה מסיק שהוא לקח...

ת. כן. יש לו גישה. אם הוא לוקח בשעה 00:00 זאת אומרת שיש לו גישה חופשית לרכב, ההיגיון אומר.

ש. אתה מסיק מזה שהוא לקח פעם אחת את הרכב של אחותו...

ת. את אומרת פעם אחת. אם זו אחותו ואצלם זה נהוג שרכב על שם האישה הם לוקחים את הרכב וזה בסדר.
יש להם גישה חופשית לרכב" (עמ' 8 ש' 12-20)

אומנם הנאשם הגיע למקום עם הרכב והתכוון לחזור עם הרכב, נוכח מצב השכרות של הנאשם וגרסתו כי לא זוכר מה התרחש לא ניתן לשלול האפשרות כי בעלת הרכב העבירה את חזקת הרכב לאדם אחר הרי היא לא נחקרה כלל.

בעניין זה מסר ע"ת/1:

"לא. הרי אין מחלוקת שהוא לקח רכב ונסע. אין מחלוקת שהוא לקח את הרכב לאירוע, הוא מודה בזה. מה היא יכולה להעיד אחרי האירוע? היא לא תוסיף שום דבר" (עמ' 8 ש' 31-32)

"כי העדות שלה לא תוסיף כלום. אין מחלוקת כי הוא לקח את הרכב ממנה, נסע לאירוע,

שתה באירוע, חזר והתהפך. מה קשורה אחותו לאירוע?" (עמ' 9 ש' 7-8)

על פי גרסת הנאשם מדובר היה באירוע משפחתי אולם לא נבדקה האפשרות כי בעלת הרכב הייתה במקום:

"היא ישנה, הוא לא אומר שהיא הייתה איתו ברכב..." (עמ' 9 ש' 2)

"אם היא הייתה באירוע סביר להניח שהוא היה אומר. היא לא הייתה באירוע" (עמ' 9 ש' 12)

"אני יצאתי מהנחה שהיא לא הייתה באירוע. הנחה סבירה והגיונית." (עמ' 9 ש' 14)

לא נשמטה מעיוני העובדה כי יש בגרסת ההגנה סתירות ואי דיוקים, אולם אין בהם כדי לבסס הרשעה, הרי על התביעה הנטל להוכיח מעל כל ספק סביר.

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו לפניי אני סבורה כי נותרו מסקנות סבירות אחרות, כפי שמעלה הנאשם בגרסתו והתעורר בליבי ספק אם עבר הנאשם את העברות המיוחסות לו בכתב האישום.

על כן הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תשלח נימוקי הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, בהעדר הצדדים.